

Una idea interessant en la reforma laboral

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 14.04.10

Davant la reforma laboral, els sindicats tenen les seves raons. Primera: les empreses tornaran a crear ocupació quan tinguin comandes, no quan s'abarateixi l'acomiadament. Segona: rebaixar el cost de l'acomiadament dels treballadors fixos en plena crisi només hauria aconseguit augmentar més l'atur. A més, el Govern sap que reformar el mercat de treball en contra dels sindicats enrariria el clima social i no beneficiaria l'economia.

Però hi ha urgència a posar-se d'acord. Primer, per causes que poc tenen a veure amb l'acomiadament. S'ha de flexibilitzar i adaptar la negociació col·lectiva a la realitat de cada empresa si volem que aquestes puguin sobreviure a la crisi. També s'han de canviar les ajudes a la contractació. Com deia ahir el professor Oliver en aquest diari, el gran problema és que la taxa d'atur dels menors de 25 anys supera el 40%, un fet escandalós que duplica la taxa mitjana, que ja és molt alta, del 19%. Cal prioritzar, doncs, les subvencions a l'ocupació en els joves. Després hi ha el tema, més delicat, de la dualitat del mercat de treball. A Espanya tenim el 30% de la força laboral amb contractes precaris i sense cost d'acomiadament (vuit dies). I la resta treballa amb contractes fixos en què el cost de rescissió –excepte als ERO– puja a 45 dies per any. Aquesta dualitat no pot continuar. El canvi de model productiu –imprescindible per al futur– exigeix treballadors fixos i en formació contínua. Per això la temporalitat no pot tenir tant pes. I el cost d'acomiadament dels fixos és superior al d'altres països europeus. Sense canvis, els empresaris no escolliran Espanya per iniciar noves activitats. És una cosa que no es pot ignorar.

Si considerem el document presentat dilluns, el Govern ho ha entès i proposa generalitzar el contracte fix amb indemnització de 33 dies per any, que ja existeix, però no s'utilitza. I està disposat que una part del cost (vuit dies) vagi a càrrec de l'Estat. El treballador no veuria minvats els seus drets i a l'empresari se li reduirien els costos d'acomiadament a gairebé la meitat (de 45 a 25 dies).

És una idea interessant, que exigeix més concreció. Se n'ha de quantificar l'impacte sobre el dèficit públic, que no pot augmentar. A més, ja fa massa temps que estem en la negociació del pacte social. I la prudència raonable pot acabar semblant un intent de marejar la perdiu, una cosa que no afavoriria la confiança en el bon criteri del Govern.